

MINISTER
PRACY i POLITYKI SPOŁECZNEJ
DUS – 07- 360-WB/06

KANCELARIA SENATU
BIURO PRZYDZIAŁNE

wpłynęło dn. 4.07.06
nr 3722 podpis

Warszawa

30.06.2006 r.

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 5.07.06
nr 4711 podpis

Pan
Bogdan Borsewicz

Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z przekazaniem przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 7 czerwca br., znak: BPS/DSK-043-348/06 oświadczeniem Senatora Bronisława Korfantego w sprawie byłych pracowników Huty „Jedność” SA w likwidacji - pozwolę sobie przedstawić, co następuje:

Kwestie poruszone w oświadczeniu dotyczą problematyki szerszej niż zakres kompetencji Ministra Pracy i Polityki Społecznej.

W zakresie kompetencji Ministra Pracy i Polityki Społecznej pragnę wyjaśnić, że kwestie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników normuje art. 18 ust.1 i 1a oraz art.4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz.887 z późn. zm.).

Brzmienie tych przepisów – pozwala na stwierdzenie, iż obowiązkowymi składkami na ubezpieczenia społeczne objęte są generalnie wynagrodzenia oraz inne świadczenia o charakterze wynagrodzeniowym.

Wynagrodzenie pracownika jest zatem zawsze objęte składką – za cały okres kiedy jest on pracownikiem – niezależnie od tego, czy jest ono wypłacane na bieżąco, czy z jakiegokolwiek powodu z opóźnieniem lub nawet dopiero po ustaniu stosunku pracy (po rozwiązaniu umowy o pracę).

Sposób realizacji (zaspokojenia) roszczeń pracowników ze stosunku pracy (w opisywanych przez Pana Senatora przypadkach egzekucja komornicza) - nie ma przy tym żadnego znaczenia.

Jeżeli więc np. prawomocnym wyrokiem sądowym, przyznane zostały pracownikowi określone świadczenia pieniężne od pracodawcy – o tym, czy świadczenia te są objęte obowiązkowymi składkami na ubezpieczenia społeczne – decyduje rodzaj przyznanego świadczenia.

„Komornicza” forma realizacji należności pracowniczych ze stosunku pracy – nie zwalnia ani pracodawcy, ani pracownika z wynikającego z ustawy obowiązku współfinansowania składek na ubezpieczenia społeczne.

Pragnę przy okazji zwrócić uwagę, iż w świetle przepisów art.4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych – stroną zobowiązaną i uprawnioną do sporządzenia dokumentów, rozliczenia i przekazania do ZUS składek w swojej części oraz w części należnej od pracowników (czyli płatnikiem składek) jest pracodawca - tj. jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna pozostająca z pracownikiem w stosunku pracy.

W żadnym przypadku nie może wstąpić w rolę płatnika dla celów ubezpieczeń społecznych ani komornik, ani - tym bardziej sam pracownik.

Mówiąc inaczej – w każdym przypadku, w którym istnieje pracodawca lub następca prawny pracodawcy – jedynie on jest zobowiązany i uprawniony do dokonywania rozliczeń z ZUS z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne zatrudnionych pracowników.

Jedynie w szczególnych przypadkach, gdy pracodawca (płatnik) przestaje istnieć – ZUS na podstawie art. 48b ustawy – może w zastępstwie płatnika sporządzić brakujące dokumenty ubezpieczeniowe, natomiast zaległe składki są i tak egzekwowane przez Zakład na rzecz Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z majątku dłużnika.

Art.40 ust.1 pkt 1 ustawy przesądza jednocześnie, że na kontach ubezpieczonych niebędących płatnikami składek - ewidencjonuje się składki należne.

Ustawodawca zagwarantował zatem ochronę interesów ubezpieczeniowych pracowników w przypadkach problemów z płatnościami składek po stronie pracodawcy - płatnika.

Co ważniejsze - składki te pozostają zapisane na indywidualnych kontach ubezpieczeniowych pracowników, także w przypadkach bezskuteczności egzekucji należności składkowych od płatnika.

Z poważaniem
Anne Kucharska